

Zbierka neduhov

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
<u>Barbora Galbavá</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2022)</u>	<u>Petra Gyeszat</u>

O knihe

Som zrkadlom i svedomím. Svojim i vašim, ak mi dovolíte pripomenúť si ho. Som každou ľudskou vlastnosťou i jej odporcom. Som paradoxom. Všetkým, čo potrebuje byť povedané i tichom. Som Zbierkou neduhov. Rovnako ako vy. A každý jeden naberá silu len dovedy, kým ho krmíme. Keď prestaneme krmiť neduh, môže byť už pekne vypasený. Tolerovaný, prípadne podporovaný spoločnosťou, sa môže stať dokonca nebezpečným. A keďže v mojom prípade trpia emócie priam morbidnou obezitou, odniesli si to slová. Občas v rýmoch, občas mi zdrhli len tak. Navoľno. Snáď si v ňom (ne)nájdete ten svoj. A ak áno, nasad'zte mu diétu, kým nie je neskoro. Ten môj sa už teraz totiž pokúša zožrať mňa.

Obsah

Zbierka neduhov.....	1
O knihe.....	2
Cena.....	4
Čajka.....	5
Gýč.....	6
Hajaj, búvaj.....	7
Jeden z nás.....	9
Kráter.....	10
Ľahká.....	11
Ľudská bytosť.....	12
Nechápavé chápadlo.....	13
Nepohodlná vôľa.....	14
Nespokojnosť.....	15
Obydlia.....	16
Paranoja.....	17
Po pohrome.....	18
Podvečer.....	19
Pomýlení.....	20
Pozlátko.....	21
Sebec.....	22
Selektívna hluchota.....	23
Sudca - kat.....	24
Súmrakom k noci.....	26
Svet je pokazený.....	27
Svorne sami.....	28
Sýkorka.....	29
Štadión.....	31
Tamagotchi.....	33
Tvrdohlavá.....	34
Vtáča.....	35
Zázraky.....	36
Zmoknuté mesto.....	37

Cena

Nezabudli nezábudky
počas zimy na sirôtky?
Nezmizla im z očí, z mysle,
dôležitosť?
V hrubom čísle
čistej mzdy podstata žitia?
V holograme využitia,
množstvách farieb papierov,
nestratili z výberov
čosi drahšie?
Vedia vlastnú cenu?
Kúpia späť,
čo dali za „odmenu“?

Čajka

Paradox tých,
čo pokoj hľadajú
prepadnúc nepokojom.

Skeptikov,
ktorí vieru skúmajú
teleskopom.

Lúč za príbojom schováva sa,
vo vln hĺbinách spred zraku
ustarostených, zvráskavených
čiel strážcov majáku.

Údivom spútanú držia ma,
aby som neutiekla.

Som povedome neznáma.

Z provy som s penou stiekla
s prvým slnečným výbojom,
pri prvom rozvidnení.

Čajka si more neodriekne
pre život na prameni.

Gýč

Keď milióny sebeckiev

neznajú jedno tvoje.

Očakávanie bez zrkadiel.

Dýchanie cez prístroje

prehluší vykričané ticho.

Zásobník na náboje

trasie sa vo výrečnom – „Nič.“

Zo smetí leskne sa

rozbitá noblesa.

Zbytočný gýč.

Hajaj, búvaj

Prechádzal sa stereotyp nevedomý,
s nedôverou presvedčený
vkročil medzi domy.

Odvráteným zrakom,
poprúc každý fakt,
urážkou nám vytkli
zaprášeny takt.

Vo fascikloch kolkovaných žiadostí
rešpekt hnije,
kým sa ozvú známosti,
dávno odpadnutých
z chvosta morálke.
Chrbtová kosť
vydražená v obálke.

Na dobrú noc
strčia do úst lízatko
svedomiu.

Lži spievajú mu presladko.

Z výhovoriek stávajú sa zakrátko
tvrdé drogy.

Hajaj – búvaj, dieťaťatko.

Za rohom si v tieni zrada z výhody

kalkuluje, koho zhodí do vody.

A čo slušnosť?

Kráča skrz svet s rúškom.

Neozbrojená ani obuškom.

Jeden z nás

Vranie pero

k rozlietaným vlasom

ozvenu mi nesie

s твоjim hlasom.

Vraj ťa trhám,

ani kontext z celku.

Nevidíš ma.

Kompasu na strelku

pozornosť prikladáš zaujato,

kým sa v chladnej noci

dusím blatom.

Snád' raz odpustí nám

vzácnny čas,

že vždy inam hľadel

jeden z nás.

Kráter

Dusiac sa krištáľmi
prázdnych rečí,
utierajúc pretečené poháre
stihám stehy na perách,
aby som ich zošila späť.
Trestaná zrakom a myšlienkami,
s jazykom rozhryzeným na wafľu,
srdcom vrieskajúcim v hrudnej klietke,
vnímajúc každodenné absurdity
tvorcov mienky môjho ja,
dávam im za pravdu
v otázke dôležitosti vlastnej existencie.
Snažiac sa spievať sopke uspávanku,
chytám balans na okraji.
Ticho. Žlč. Pompeje.
Kráteru nik nenosí kvety.
Hoc by vybuchla právom.

L'ahká

Neónové korálky
blikli zvyšku morálky.
Potrhané pančuchy
ťukajú si na sluchy.
Skotúľané gombíky,
brušká prstov z mimiky
lúštia písmo brailovo.
Skončia, začnú nanovo.

Ľudská bytosť

Pardon.

Vedľa vás cítí

Ľudská bytosť.

Azda len neruší

vašu dôležitosť?

Prac sa!

Čert ber tvoje emócie!

Priestor i pre mňa

primalý je.

Moje sa sotva pomestia.

Žeňte ju z môjho predmestia!

Nechápavé chápadlo

Nechápavé chápadlo z peny
s melódiou vo vzduch sa mení.

On v priestor,

ona v ticho.

Plytký odlesk nás pichol

prázdnotou do oka.

Kým moment ďalšej myšlienke

doprial byť hlboká.

Nepohodlná vôľa

V bdelej kóme.

Bubline medzi životom

a smrťou.

Dýchaš.

Hýbeš sa na zotrvačnosť.

Automatické bezmyšlienkovité

úkony dennej rutiny

vytrhajú ťa z koreňov,

následne sadiac ťa späť.

V záchvate paniky.

V špirále hypnotizéra.

Cudzie vôle

zúrivým záchvatom

rozhýčkaného dietťaťa,

vyjadria nespokojnosť,

že tvoju naoko bezduchú schránku

už čiasi (v porovnaní s tou ich

omnoho menej podstatná,

priam nadbytočná,

no zato príšerne nepohodlná)

vôľa obýva.

Tá tvoja.

Ako dlho trvá jedno dosť?

Nespokojnosť

Hviezdy svetlo na lupeňoch ruží

po čerstvosti rannej rosy túži.

Slnka lúče vykúpané v rieke

snívajú o zamatovej štreke,

ktorou kráča Mesiac v letnej noci.

Morská panna, suchozemský pocit.

Vločka snehu tanec

v zrnkách piesku žiada,

búrka zaspať v tichu,

mráz nech mu vyhráva

ako drozdia hitparáda.

Jemný vánok by rád

kmene poprehýbal.

No a človek?

Všetko.

Nič si nevie vážiť.

Vždy mu čosi chýba.

Obydlia

Pieskový palác na pláži
len hviezdne nebo postráži.
V chlade kamenného domca
logika buble z hrnca.
Na otvorenom plameni,
opatrnosť sa premení
v zamrežované bezpečie.
Nakoniec z oboch utečieš.

Paranoja

Na hraniciach extrémov,

vrastená do zeme,

vykrikuje mlkvota.

Tiež nič nepovieme.

Šialenstvo si príborom

krája mozgu časti,

predhadzuje netvorom,

letmo, bez účasti,

že pochyby vzali do rúk opraty.

Paranoja ráta život na straty.

Po pohrome

Pavučina rozmláteného zrkadla
prikovala mi buľvy k prasklinám
vymaľovaným krvou kvapkajúcou z hánok,
s prímiesou črepín, ktoré zabudli prinášať šťastie.

Červeň rozliata po dlážke
ani hysterický rehot
vo veľavýznamnom tichu,
pripomína mi iróniu rutiny.
Znepokojená vlastným pokojom,
odozerám šepkárom z pier
rovnakú pieseň, od iného interpreta.
Autenticita odrazu dosiahla vrchol.
Dobre známy scenár
vyškiera sa v pozmenenej scéne.
Ďalšiu hru už však neodohrám.
Hoc pol sveta by tlieskalo.

Podvečer

Hviezdy mlčia,
keď v rozhovore
s holubmi vítam
šero skoré.

Vánok hladinu chvíle čerí,
drozdy štebocú v podvečeri
o relativite času.

Kým sa mi zmysly pasú,
svieca zas o deň klesla.
Predsa nezložím veslá.

Pomýlení

Vysypané hviezdne konštelácie,
spojené v nesprávne korelácie,
pousmiali sa nad kvocientom
všetkých pozemských „inteligentov“.

Fantázia je bezpečie,
kým do sveta neutečie,
odetá rúchom fanatizmu.
Rozum vystaví exorcizmu
a zo súcitu chorobu,
medikamentmi do hrobu,
poženie svinským krokom.

Zbabelci pred útokom
s radosťou mýlia davy.

Panika hlási správy
o zhmotnení oxymoronu.

Pamäť vložená do dronu
odlieta v zabudnutie.

Vyjadrí sa každé hnutie.

Tou istou skladbou dokola
vzkriesi prázdne frázy z popola.

Tolerancia zla cestu
dláždi k pietnemu miestu.

Pozlátko

Navlhnuté mihalnice,

mrzí počmárané líce.

Priezračnosť nám odrazy,

predhadzuje. Z námrazy

vystrúhať chcem

sochu z ľadu.

Čas predávaš,

bez dokladu.

Kým nám život uniká

na krídlach kolibríka.

Ostane nám zakrátko

prázdny obal. Pozlátko.

Sebec

Nebudem tvojim – „Nesmieš!“

Maňuška na povrázku.

Neprávom diktát prestrieš,

zavraždíš sebalásku.

Zakaždým keď mi sirôtka

skrz betón v snahe vzklíči,

rozdupeš celú záhradu,

hromžiac, ký d'as ju ničí.

Darmo raz ľútosť budeš liať

v tmou hrdúsené kvety.

Slnka lúč ani burina,

kradneš si do palety.

Svetlo, hoc obťažuje ťa

rovnako ako život,

odcudzíš. Cudzie znevážiš.

K vlastnému prívetиво.

Selektívna hluchota

Život je prednáška
v sieni selektívne hluchých,
kde každý zbystrí pozornosť,
až keď nastane ticho.

Sudca - kat

Zosivel hluk,

stíšili sa hlasy.

Načiahnuté ruky,

prísľub spásy,

hľadajú. Ťa.

Útočisko v dave.

Vzduch objali.

Láska na poprave,

s pokorou sa držiač,

cestu hľadá.

Pochopenie.

Horká čokoláda

tečie prasklinami

v našich dušiach.

Blokované slová

miznú v ušiach.

Neprejdú skrz múry našich veží,

hoc deravými strechami sneží,

na fatamorgány nášho bezpečia.

Démoni sa na samotke neliečia.

Na náhrobky sypeš ruží lupene

spopolnenou empatiou kropené.

Slzy ani diamanty v prachu.
Racio uniká bahnom strachu,
že sa staneš ďalším sudcom – katom.
Presvedčenie nevytlúpaneš dlátom.

Rátam kvapky na skle.
Všetky straty.
Nevyleziem veru za opraty.
Nevpletaj mi kvety do vrkoča,
keď ma s nimi neskôr zhodíš z koča.

Súmrakom k noci

Viečka prikryli svet.

Podvečer na výlet

vylákal farby z dúhy.

Trhane kresliac šmuhy,

okrídlená myš bez zraku

matne tuší roh činžiaku.

Čírou nocou sa perie,

sovích strážcov prederie.

S ľudskými snami v pazúroch

trhajú tiene na múroch.

Z lampášov kradnú svetlo,

aby nás nepoplietlo.

Prebúdzam sa, hoc nesvitá.

Vyplašená, že opitá

tma sa vtackala v myšlienky.

Čo ak zhasne všetky plamienky?

Svet je pokazený

Popraskali bublinky.

Bezbranné mydliny

krehké čiary rozlámu

v zrkadle hladiny.

Vosk kvapôčkou pečatí

súcit, vyplavený

z rozochvených plamienkov.

Svet je pokazený.

Svorne sami

Sprivatizované chyby,
držiac unavené pardóny,
predierajú sa cez preplnené,
uponáhľané peróny
ľudského záujmu o vlastnú osobu.
Skúmajú, či nás privádza do hrobu,
čoho sme sami súčasťou.
Azda len chaos pozorujú
svorne letíme priepasťou.

Sýkorka

Sýkorka, učupená v čakárni
ordinácie tvojej pozornosti,
trhá si pierka
z trepotajúcej sa hrude.

Akoby chcela oklamať čas.
Akoby sa túžila prezobať sa
až k vlastnému srdcu.

Vietor kradne každú myšlienku
a premieňa ju v mrholenie slov,
povytrhaných z kontextu.

Krvavé kvapky na lacnom linoleu
svedčia, hoci si odklepol
dávno pred dokazovaním.

Pulzujúci tlmený tlkot,
šmarený na prahu dverí ambulancie,
skúma ordinačné hodiny.

Korálky, matne sa lesknúce
v oslepujúcej žiare bzučiacich neónov,
kreslia po stenách príčiny úmrtí vtáčať,

bez zlyhania ostatných životných funkcií.

A ty?

V bezpečí vlastnej izolácie
rozdávaš recepty s razítkom
zákazu priblíženia.

Štadión

Bežíš maratón

štrekou vlastných popieraní,

manévrujúc vôkol svojich lží.

Šľahaná víchricami tvojich rozmarov,

zmáčaná slzami odvahy autentickosti,

trasie sa citom pripútaná roztlieskavačka

na tribúne tvojej veľkorysosti,

vyčkávajúc,

či sa odparí skondenzovaný strach

nad tvojimi perami.

S výrazom štvaneého zvierat'a

vzd'aluješ sa od cieľa.

Ignoruješ vzlyky svojho potenciálu.

Potkla ťa tvrdohlavosť.

Zabehlo ti pokrytectvo.

Pochovaný v sychravom stereotype,

navrávaš si dynamiku letného večera.

Roztlieskavačka chrčí cez zápal pľúc

všetky pravdy,

ktoré si nechcel počuť.

Stmieva sa.

Salva stíchla.

Chrčanie uletelo s gongolcami

k aurore borealis.

Absenciu slnečných lúčov

cítiš až za polárnej noci.

Prehry sú odpustené,

páska pretrhnutá,

v cieli prázdno.

V hazarde so šťastím

darovala ti všetky svoje žetóny.

Čo zostalo?

Stratené cesty,

zblúdené duše,

Púta zadubenosť?

Spomienky na expirovaný čas?

A možno prísľub,

že vždy bude,

hoc viac nie je,

oplakávajúc tvoju poslednú

neodpustenú stratu

vlastného ja.

Tamagotchi

Dôvera sú prsty s medom,
v tlame šelmy pred obedom.

Objatím vlasov s hánkami.

Uzlom na zápästí.

Neznámy,

podtón rozosmiatych očí.

Si hračka. Tamagotchi.

S odtlačkom zubov na uchu
nechtami škriabeš predtuchu

blížiaceho sa výbuchu.

S dychom na krku na hluchú

hráš to, hoc všetky kontrolky
varujú pred dymom marlborky,

modriny tvojich bokov,

že znamenie otrokov

špakom vypália dlane,

v ktorých spíš.

Odovzdane.

Tvrdohlavá

Kostlivci v šatníku

hrkocú melódiu tvojho smiechu.

Na brehu vlastnej pochabosti,

prosiac vlnobitie o správu vo fľaši,

navěky zviazaná svojou tvrdohlavosťou

vysedím jamu, zapustím korene.

Nepohnem sa o milimeter.

Hra v kocky s osudom trvá večnosť.

Vietor mieša krv so slzami a pieskom.

Nechtami zopnutá látka doň šepoce dotazy.

Zjavíš sa skôr, než nesmrteľnosť?

Vtáča

Črty skreslené hladinou.

Jednoduchosť.

Každou hodinou

z dňa kyslík

v bublinách uniká.

Utopiť dal si slávika.

Z ligotu tekutých kryštálov

sčerené kruhy nastálo,

tetujú sa ti na viečka.

Sklené ozubené koliečka

zaškrípali, že priezračné

úmysly držiš v hrsti.

Kým iné vtáča nezačne

spievať ti proti srsti.

Zázraky

Keď ťa opustí ľahostajnosť,

daj vedieť nádeji.

Zázraky občas spôsobujú

zvrat v deji.

Zmoknuté mesto

Chrlič sa usmial na anjela,
reč na jazyku zdrevenela.
Vôňou mokrého kamenia,
kvapôčky v dážď ťa premenia.
Žiarou pouličných svetiel
roj priezračných včiel letel.
Každá sekunda bliká,
kým vsiakne do trávniká.